

Andrej Grilc

Padanje zastav

Padanje v letu

Tekli smo na obrežju mesta,
srce v pulzu, predstavljeno.
En sam mož
in obala bi se preimenovala.
Bodike, trnje, s čvrstim ritmom v ušesih
smo preskakovali
minsko polje mladosti,
predmestje lenuhov,
mi, železni liki.
Tek brez smisla, tek v krogu.
Napenjale so se nam kite
in ostajale v krču.
Nič več majhni,
nič več majhni koraki.
Tekli smo na drugo stran.
V vročino Mott Havena.
Od doma v senco kamenja.
V makijo, poklano pod našimi udarci,
hrbti zleknjenih gringotov.
Razumeli bi, če ne bi puščali
korakov za sabo.
Vi, utrujeni cucki.
Če se ustaviš, umreš.
Tekli smo v krogu.
Tekli smo predaleč.

Ikar, 11. 9.

Klimaks spolzkih čevljev,
z voskom pritrjena krila.
Ko padeš in vstaneš,
samo letiš in vstaneš.
Ulica pa valovi,
kot meandri makedonskih rek,
tok navzgor, padeš
in vstaneš.
Tipke še v zraku,
kravata v propelerju steklenega motorja.
Poletje se je bližalo izhodu.
Gledaš in nato letiš.
Natanko sedem sekund
potrebuje sonce z Afrike.
Gravitacija je šibka.
Padeš
in vstaneš.
Dedal je umrl sam.

Vzhod

Zrcala izkrivljenih podob,
odsevi vodnih kapelj, potokov,
ki se iztečejo v morje.
Zrcala, zrcala,
snopi trakov se odbijajo v sklope.
Sonca na stopniščih nekaj ulic stran,
svetlobe je bilo preveč za branje.
Obredi dežja v kletih med prazniki.
Zastave so ostale proste,
Par dotikov tal.
V senci človek z zimskim sadjem.
Koža poka na drobtine.
Sto mesij se je spuščalo nad morje.
Obrazi se ogledujejo v dlaneh.
Sveta voda ni za pitje.
Moramo se le odpreti
in zatisniti oči.

Pesniku

Iz vratu stisnjen
kovanec, v dežju ne boš
našel kraja, kjer se
mlade delavke odpravljajo v gozd,
po gobe, hlače, kak živež za besedo.
Veja zaobjame deblo tudi v mestu.
Porcelan in skorje tkalcev ti
odmerijo utrip.
Zato piši
mehka kri, o bogu in zobeh.
Iščoč pisalo, noht, zatrgan v steni.
Prišel bo navdih, kot val otoka,
in razpasel kamne, ki jih zbiraš.
Piši, šopke popkov,
v vrsti se ustavlja klic deževja.
Piši moker, brozge kapelj časopisja.
Umikaj glavo v napad.
Piši ostro, tek pod prste!
Vidim škarje, gramofonske ladje,
vidim svet, pospravljen,
proste črke in papir.

Zastave, pospravljene

Dobro se je držal naš blok prestarih celic.
Dobro je vstajal z zarjo in se grel ob peči.
Pesnik v kotu zgodovine.
Zastave so pospravljene, spomini
vojne, le enkrat smo se srečali na poti.
Pospravimo zastave, čaj je že zavrel.

Kdo so oči, ki sem jih videl s ceste?
Zaprto med zvoke, skoraj črka, skoraj zlog.
Naj postanem pesem brez izkušenj.
Skoraj bi posedoval ta prostor,
pet korakov kot zapornik.
Zvonci, tlesk, plaz glasov,
v nemih ustih odmevajo besede.
Noč zamahne z roko.
Kdo so te oči,
ki sem jih videl s ceste,
črni prsti zemlje?
Obesimo zastave.